

KIS LAP

A BÁTOR ÖRZSIKE. (Lásd a 94. lapon.)

A VÉN REMETE HÁZA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AGY öröm sugárzott szegény Béla arczáról e csábító ajánlat hallatára s szive mélyében sovárgott utána, hogy elfogadhassa. Csak tőle függött és ő — nem fogadta el! Nem, mert egy nemes érzés győzött benne s rövid gondolkodás után így szólt:

— Köszönöm, nagyon szépen köszönöm, de azt hiszem, jobb lesz ha megmaradok ebben a ruhában. Szegény jó bácsikámat talán sértené, ha eldobnám a ruhát, melyet ő adott reám. Ő bizonyosan jót akart s ha nevetnek is rajtam, az nem oly nagy baj, mintha jó bácsikámnak fájdalmat okoznék. Már bánom is, hogy elfutottam az iskolából.

Bokrosné kénytelen volt elismerni, hogy a kis fiúnak igaza van s hogy igen nemesen gondolkodik. Csak annál jobban megszerette aztán, az oszonnánál jól tartotta mindenféle csemegével s kérdezősködött az öreg Várfalviról.

— Tudod, kis fiam, én előttem beszélhetsz ám, mert én nem vagyok ellensége bácsidnak, sőt azt hiszem, mi jóbarátok vagyunk, annyira, hogy engem egyszer be is hívott a kastélyba, ami pedig még talán senkivel sem történt meg. De épen mert ismerem, majd beszéllek vele ... nem ilyen kis fiúnak való élet abban az elzárt, komor kastélyban. Majd megmondom neki, hogy küldjön téged másvalahová.

— Nem, nem! Oh kérem, azt ne mondja neki! szólt Béla hévvel. Én nem akarok onnan elmenni.

Egy perczre elhallgatott, aztán így szólt:

— Az igaz, hogy olyan csöndes, szomorú az az ódon kastély, de én ott akarok maradni, ha bácsikám megengedi. Ő olyan jó volt hozzám s én nem akarok háladatlan lenni. A bácsi ugy is olyan bus mindig s bizonyosan rosszul esnék neki, ha azt látná, hogy én is úgy gondolkozom róla, mint a többi emberek.

Bokrosné meghatottan nézett a jószívü fiúcskára, megölelte, aztán így szólt:

— Te jó kis fiú vagy s igazad van, az öreg bácsi derék, jó ember s igyekezned kell, hogy fölvidítsad öregsége szomorú napjait. Tehát maradj nála, de ne feledd, hogy itt a szomszédban jó barátid vannak, itt vagyok én, aztán Irénke, meg a fiam, Károly, ki ugyanabba az iskolába jár s ha majd megismerkedtek, tudom, jó barátok lesztek. Szeretném, ha bácsikád megengedné, hogy néha-néha meglátogass minket.

— Oh, én is nagyon szeretném! felelé Béla.

Béla csakugyan óhajtotta ezt, de nem igen bizott benne, hogy az öreg megengedi. És mikor erre gondolt, hirtelen eszébe jutott valami, fölugrott és így szólt:

— Oh ... el is felejtettem ... talán nem is kellett volna ide jönnöm a bácsi tudta nélkül. Ő azt hiszi, hogy most az iskolában vagyok ... legjobb lesz, ha haza megyek és mindent elmondok.

— Ha akarod, elkísérlek, szólt Bokrosné.

— Köszönöm, talán jobb lesz, ha magam mondom el neki, hogy mi történt.

— Jól van, fiacskám, tehát Isten veled! Irénke, bucsuzzál el kis szomszédunktól.

Irénke barátságosan kezet nyújtott Bélának s nyájasan mondá:

— Isten veled! Aztán jőjj el nemsokára, majd megmutatom neked képeskönyveimet, meg a virágaimat.

Béla illedelmesen köszönve távozott s egészen jókedvűen ballagott a szomoru vén kastély felé. A jó emberek nyájas, barátságos szavai egészen megvigasztalták s most már csak azt óhajtotta, hogy ismét meglátogathassa kedves szomszédait és bebizonyíthassa, mennyire szereti őket, milyen hálás jóságukért.

Kevéssel Béla távozása után hazakerkezett Károly, vigan füttyörészve, mint afféle boldog iskolás fiu. Nagy meglepetésére azonban a mama most nem fogadta oly nyájasan, mint máskor s Károly barátunk ezen annál inkább csodálkozott, mert lelkiismerete igazán nyugodt volt, nem követett el semmi csinyt az utóbbi napokban. Hízelt odasimult tehát a mamához és így szólt:

— Kedves mamácskám, mért haragszol reám? Talán valami hibát követtem el? Igazán nem tudom...

— Nem tudod? Hát az iskolába ma mit csináltak? Mit vétett nektek az a szegény árva fiucska, akit oly csunyán kiüldöztetek?

Károly kissé megszegyenülten állt, de aztán őszinte hangon felelé:

— Azt a kis fiók-remetét érted, mamácskám? Az igaz, bántották, de én nem voltam köztük, csak messziről néztem.

— Nézted ugy-e, de nem mentél segítségére? . . . pedig azt tudhattad, hogy ez egy szegény ártatlan jó fiucska, kinek nincs senkije öreg, szerencsétlen nagybátyján kívül. Kedves fiam, nagyon fáj, hogy csalódtam benned; azt hittem, hogy nem tudod nyugodtan nézni, ha valakit méltatlanul bántanak, hogy amennyire telik tőled, segítesz a gyöngébbeken.

Károly elpirult s egy-két perczig hallgatott. Aztán ismét szokott vidám, őszinte tekintetével mondá:

— Igazad van, kedves mamácskám, ez hiba volt. De lásd, nem gondoltam, hogy az a furcsa idegen fiu annyira szívére veszi a dolgot, hiszen ez csak afféle diák-tréfa volt. Nem is tudom, hogy juthatott el már ide a hire.

A mama elbeszélte, miként találkozott Bélával s mikor Károly megtudta, kicsoda, micsoda az az idegen fiucska, maga is még inkább röstelte a történeteket.

— De se baj, szólt aztán. Ez csak első napon volt így, majd ezután én nem engedem, hogy valaki bántsa. De hidd meg, mamácskám, igazán nagyon furcsa figura volt az a Béla s őszintén megvallom, magam is nagyot nevettem rajta. No az mindegy, most már tudom, hogy szerencsétlen árva fiu s én magam leszek a védője. No, ugy-e nem haragszol már, jó kis mamám!

A kópé úgy tudott hízelt, hogy a mama csakugyan nem haragudhatott.

— Jól van na, hát nem haragszom! . . . de aztán be is kell váltanod szavadat.

— Oh, az meglesz. Tudom ugyan, hogy kapok miatta egy pár kék foltot.

Mert az a durva Marcsi, aki üldözni kezdte Bélát, nagyon erős fiú; de én nem félek tőle s majd megvédelmezem azt a kis fiók-remetét.

Ez alatt Béla eljutott haza s amint belépett, kissé alábbszállt a jó kedve, mert aggódni kezdett, nem fog-e haragudni az öreg bácsi, ha megtudja a történeteket, kivált hogy nemcsak megszökött az iskolából, hanem betért egy idegen házba is. De mégis csak legjobbnak tartotta, ha mindent őszintén elbeszél.

Az öreg Várfalvi az ablak mellett ült s nagy szorgalommal és türelemmel dolgozott, olyan munkán, mely bizony fuicsán illet afféle emberhez, aki hajdan nagy ur és gavallér volt: foltozgatta a Béla ócska zubbonyát. Béla azonban nem arra gondolt, milyen fuicsa dolog az, hogy a bácsi ruhafoltozónak csapott föl; inkább az jutott eszébe, milyen jószívű ez az öreg ember, aki ilyen munkára is vállalkozik végette. Amint belépett, az öreg fölpillantott és nyájasan kérdé:

— No's fiam, hát hogy boldogultál az iskolában? De nini, hát ez micsoda? Hiszen a ruhád össze van tépve, arcod összekarmolva... csak nem keveredtél máris valami pajkos verekedésbe? Az kellene csak nekem!

Az öreg arca elkomorodott. Béla szeliden, őszintén felelé:

— Ne haragudjék, édes bácsikám, én igazán nem tehetek róla. Délelőtt nagyon jól ment minden, a tanító ur meg volt velem elégedve, meg is dicsért s azt mondta, nem sokára az első közt lehetek. De aztán délután, mikor bementem... a tanító ur még nem volt ott... és néhány

fiú... izé... megtámadott. Tudom, hogy nem kellett volna törődnöm vele, most már sajnálom is, hogy elszaladtam...

— És hova szaladtál?

— Hát csak futottam egyenesen, egy kis sétaterre jutottam s ott a fübe feküdtem. Azután jött egy jó asszonyosság a kis leányával, magához hívott... ide a szomszédba... Bokrosné a neve...

Az öreg szótlantul, komoran hallgatta ez elbeszélést s Béla aggódva nézett reá, majd ismét megszólalt:

— Oh, kedves bácsikám, ne haragudjék, hogy bementem idegenekhez, de úgy meg voltam zavarodva. Többször nem teszem s holnap majd bátrabb leszek az iskolában is.

— Holnap! De kedves fiam, azt hiszem, nem bocsáthatlak többé oda! Azok a semmirevaló ficzkók! Csufoltak és vertek, ugy-e? Szegény kis fiam! Jobb lesz nem járnod az iskolába!

Béla elszomorodott.

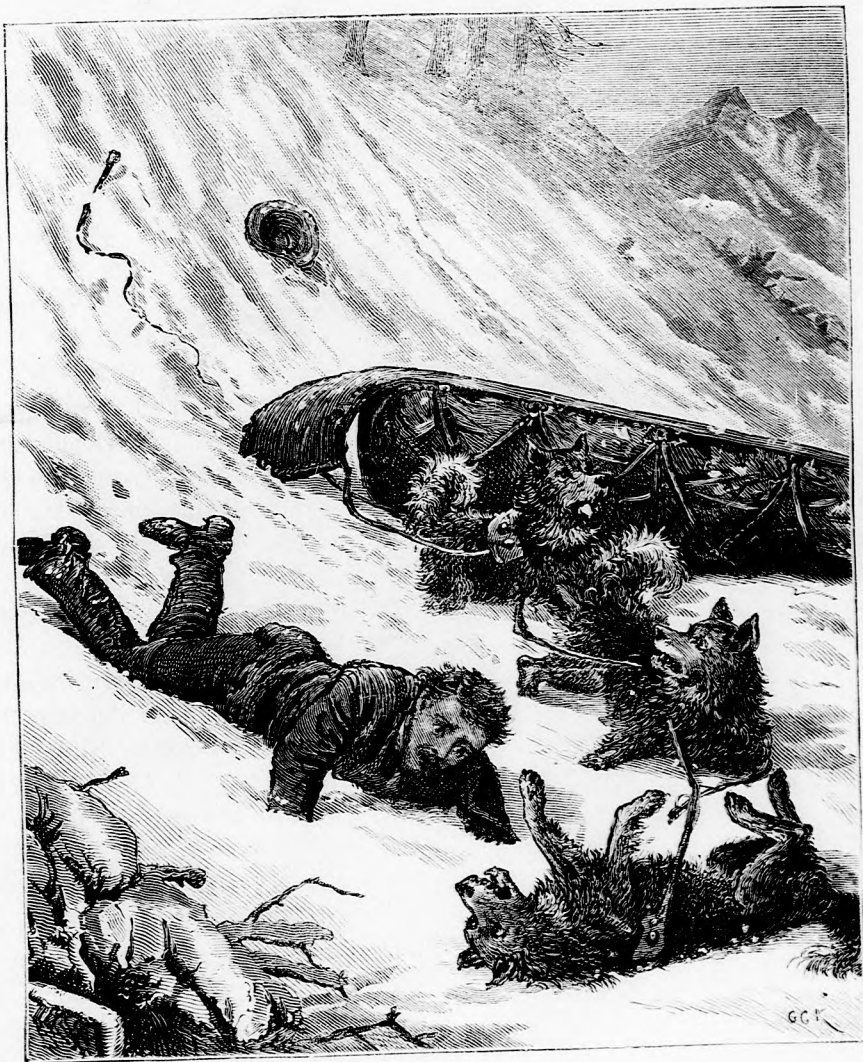
(Folytatása következik.)

NEHÉZ FÖLADVÁNY.

(Képpel a 93. lapon.)

NO TI kedves gyermekek!
 No most igyekezzetek!
 Az a rejtvény a „Kis Lap”-ban
 Valjon mit is jelenthet?
 De hát mi is lehet abban
 Olyan nehéz föladvány,
 Hogy egy fiú, két leány
 Már vagy egy órája
 Töri fejét s csak nem akad rája?
 Hát csak tovább gyermekek!
 Majd rájöttök a nyitjára,
 Mert én nem segítelek!

SZÁNKÁZÁS A SARKVIDÉKEN.

A TÉL mulatságai közt nálunk nem éppen utolsó a szánkázás. Mikor jó keményen megfagyott a föld, aztán vastag hó esett reá, melyben a kocsi kereke mélyre süpped, akkor elővesszük a szán-

kát. Ez nem süpped be, hanem simán, kellemesen siklik végig a havon s meleg bundába burkolózva, egész öröm így továbbmenni. Nálunk ritkán tart sokáig a szánkázás, mert ha kemény is a tél, közbe-közbe

olvadás áll be és elrontja a jó szánutat. De az északi tájakon, a sarkvidéken, ott aztán van módjukban az embereknek szánkázni, annyira, hogy azt hiszem, meg is sokalják.

A sarkvidéken a tél már szeptember hóban áll be s a hó ölnyi magasra hull egymás fölé, mert késő tavaszig soha el nem olvad, így tehát minden új hó még ott találja a régebbit. Így aztán e tájakon másképp nem is lehetséges az utazás, mint szánkán, még pedig kicsi, könnyű szánkán mely elé kutyákat fognak. Mert ló ott meg sem igen élne, de hasznát sem lehetne venni: elsüppedne a mély hóban, mert ilyen nehéz állatot a hórétég meg nem bírta.

De nincs is szükség lóra, egészen pótolja a kutya, mely hü és hasznos állat sehol sem tesz oly hasznos szolgálatot, mint épen e zord vidéken. Mindenkinek van egész farka kutyája s ezekből négyet, hatot vagy nyolczat is fognak egy-egy szán elé s a kutyák vig csaholással sebesen iramodnak tova; lábaik alatt a hó nem enged s egyhuzamban több mértföldnyit képesek futni.

Az ilyen szánkázás persze mégsem olyan kellemes, mint a miénk, sőt gyakran mindenféle bajokkal jár. Ilyen baj pl. az is, a melyet a rajzunk mutat. Sik földön a szán szépen halad, hegynek is jól megy, de annál nagyobb a baj a lejtőn lefelé. A kutyák szélesebben vágatnak, a szán fölfordul s mindenestül legurul a hegy aljáig, hol aztán ember, kutya nagy nehezen áll lábra a mély hóban. Jó szerencse, ha nagyobb baj nem esik, kezét lábát nem törí az utas.

Ha valami ilyen baj történt, a kutyák szépen megállanak és várják, míg gazdájuk rendbe-szedett mindent. Aztán újra megindulnak és vígan folytatják az utat.

A SUTA FERKÓ FORINTJA.

— Beszélyke. —

ANNYIT mondok, hogy én be nem állok a társaságba, ha az a Suta Ferkó is ott lesz. Ki nem állhatom.

— De még magam se! Ne félj, nem is lesz köz-

tünk, hiszen nincs neki arra való pénze.

— Az igaz! Egész esztendőn át öszszevéve sincs egy forintja, nem hogy egy mulatságra költhetne annyit. Hallottam, hogy az apja valami szegény ember, ha nem is épen koldus, de hát nem is kénynezteti el Ferkót valami sok regrációs pénzzel.

Két fiu beszélgetett így, hazamenet az iskolából. Mindakettő csinosan öltözve s az egyiknek különösen bátor, büszke arcza volt. Meg is volt elégedve magával, mert ő volt a hős az iskolában s épen most is nagy dicsőség érte: nagy korecsolya-kirándulást terveztek a városkától nem igen messze eső tavon s hogy igazi jó mulatság legyen, jó tártas-ozsonnát is kívántak rendezni ott a tó melletti fogadóban. A ki részt akar venni, egy forintot köteles előre fizetni, amiért aztán kocsin viszik ki is be is. Főrendezőnek és pénztárosnak pedig Aladárt választották meg; nála volt az iv, melyre a résztvevők aláíratkoztak.

Természetes, hogy egyébről sem volt most szó a fiuk közt s otthon ugyancsak

faggatta mindenki a szüleit, mert hát egy forint nem csekély pénz afféle gyermekmulatságra. A szegényebbek, bár fájta a szívök, jó előre lemondtak a mulatságról s mert Suta Ferkó is szegény fiu volt, azért biztatta Aladár épen vele menő pajtását, hogy Ferkó bizonyosan nem lesz ott a társaságban.

— Nem is való ő mi közénk, tevé hozzá Aladár. Már a neve is milyen csuf! Suta Ferkó! Meg vagyok győződve, hogy gonosz egy ficzko.

— De mennyire! Én ugyan soha sem barátkoztam vele, nem szeretek akármiféle hitvány fiukkal pajtáskodni, szolt Aladár barátja. Ferkó pedig hitvány fiu.

— Az bizony s érzi ő ezt maga is. Hiszen tudod, hogy félrevonul mindig az iskolában, alig mer szólani valakihez, csak úgy gubbaszt ott nagy vörös képével, kerges kezeivel. Bizony jobban tenné az apja, ha mindjárt vargainasnak adná; az ilyen hiába való ficzko nem miközénk való.

Ekkép a két jó barát szépen meg egyezett abban, hogy az a vörös képü Suta Ferkó milyen kiállhatatlan fiu. Ezalatt eljutottak az Aladárék házához, elbucusztak s Aladár vigan fityörészve bement szobájába. Letette könyveit, aztán egy iv tiszta papirost vett elő s kezdte összehajtogatni, miközben így szolt magában:

— Már megkérem apácskát, vegyen nekem egy kis pénztárczát... most is nagy szükségem volna reá. Én gyűjtöm össze a fiuktól a pénzt és nincs hová eltennem. No se baj, csinállok egy kis papiros-zacskót, az is megteszi. Így ni! És mindjárt beletezem elsőnek a magam forintját.

Épen kezébe vette a forintost, mikor kopogás hallatszott az ajtón s Aladár roppant boszuságára, ki lépett be? Senki más, mint a vörös képü Ferkó. Szerényen, de illedelmesen köszönt, aztán így szolt:

— A kirándulás dolgában jöttem... szeretnék veled beszélni, mert nálad kell aláírni és a pénzt lefizetni.

— Ugy van. És aztán? kérde Aladár lenézőleg.

— Hát... izé... tudod, én is szeretnék részt venni... sokáig gondolkoztam fölötte... de hát... izé... tudod... most nincs pénzem.

— Nos, akkor hát mit akarsz? szolt Aladár gunyos nevetéssel.

— Hát... a jövő héten lesz pénzem... egy néném ígérte, hogy ha jól tanulok, kapok tőle farsangra egy ezüst forintost. Minap mondta is, hogy megadja, de most épen nincs itthon, csak a jövő héten érkezik haza. Ugy gondoltam tehát, hogy beiratkozom az ívre és majd később átadom neked a pénzt.

— Oh persze, azt hiszed, majd csak úgy hitelbe beirlak, aztán majd lesem, tetszik-e fizetned.

— De ha mondom, hogy megfizetem!

— Igen, mondd!

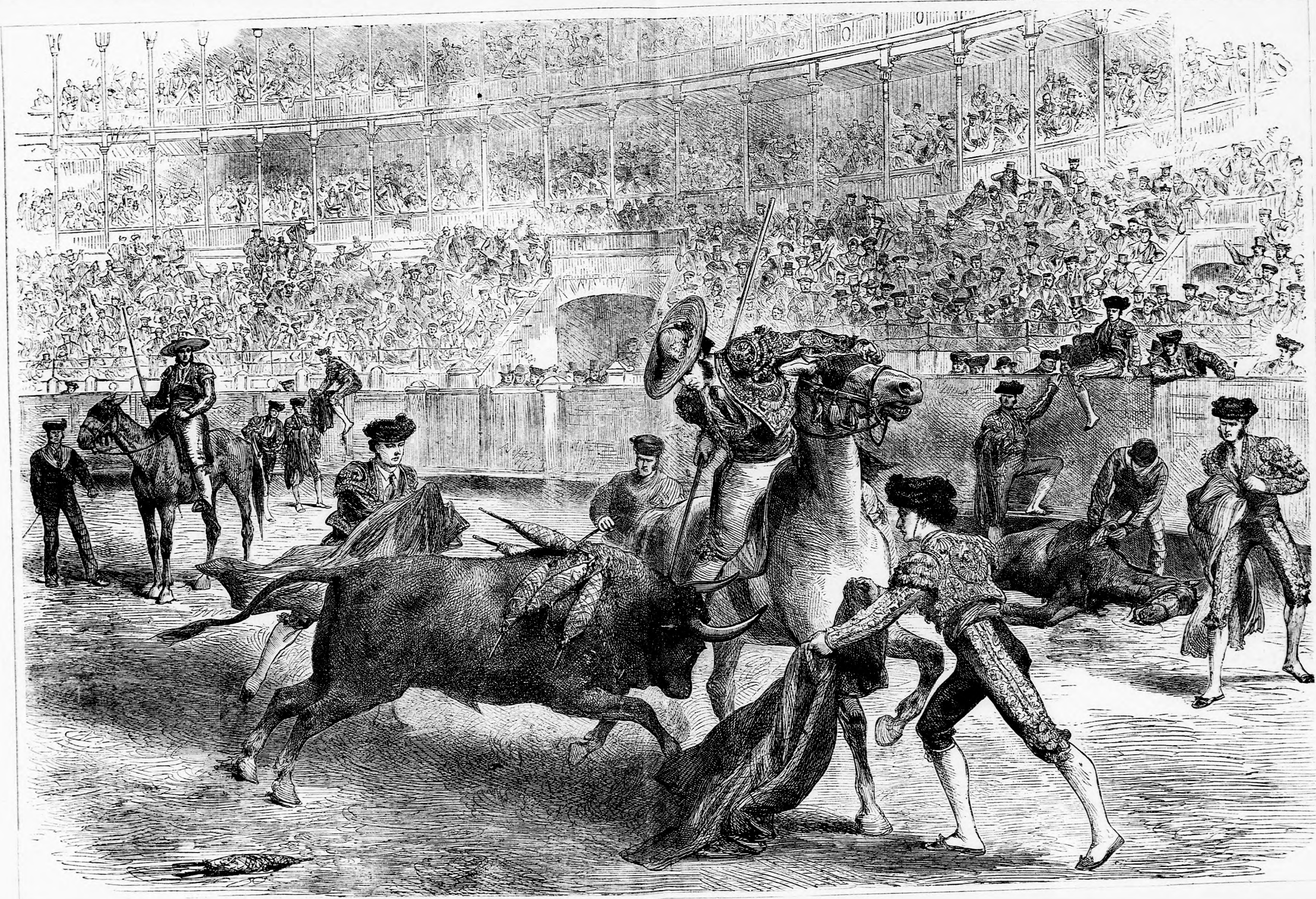
Ferkó még vörösebb lett és hevesen kiáltá:

— Talán bizony azt hiszed, hogy meg akarlak csalni?

Aladár gunyos mosollyal vonogatta vállát, de nem felelt, mert a szomszéd szobából épen ekkor kis huga hangja szólalt meg:

— Aladár, jőjj hamar! A mama hív!

(Folytatása a 90. lapon)

BIKAVIADAL. (Lásd a 94. lapon.)

(Folytatás a 87. laphoz.)

Aladár csöppet sem törődve látogatójával, ott hagyta a faképnél s a másik szobába sietett. Jó ideig volt oda és mikor visszatért, Ferkó még mindig ugyanazon a helyen állott.

— Hiába állsz itt, szól Aladár kevélyen. Nem jössz velünk és azzal vége.

— De igen is, most már csak azért is elmegyek, felelt Ferkó tüzesen. Nem akartam jó atyámtól kérni, azt hittem, hogy egy kis barátsággal majd kisegítelek; de most már azért is megkérem és atyám megadja, tudom. És holnap kénytelen leszesz engem is beírni s én is ott leszek.

Ezzel gyorsan távozott, Aladár pedig boszusan nézett utána.

— Mindig mondtam, hogy kiállhatatlan ficzko! Még látni sem szeretem!

Mindaketten haragosan gondoltak egymásra. Nem veszték épen össze, mégis mint ellenségek váltak el.

Másnap reggel Aladár a szokottnál korábban kelt föl, hogy mielőbb elmehessen az iskolába s még tanácskozzék a nagy tervről pajtásaival. Rendbe szedte könyveit, irását, aztán a papirosból csinált pénztárczát vette elő, — de szinte elhült ijedtében.

— Hol a forintom? Hová lett a pénzem! Hiszen ide tettem be!

De ott bizony nem volt. Összekutatta irásait, könyveit, keresgélt az asztalon, a földön, zsebeiben, — mindhiába, sehöl semmit sem talált. Majdnem sirva fakadt, mikor hirtelen eszébe jutott valami . . . igen . . . tegnap Ferkó egy ideig magára maradt itt a szobában, — semmi kétség, ő

lopta el a pénzt! De hogy teljesen meggyőződjenek, sietett a másik szobába s a mamától is, kis hugától is megkérdezte, nem vették-e el az ő forintját.

— Dehogyan vettük, kedves fiam, szól a mama. Hiszen a tied volt.

— Akkor hát csakugyan az a semmire való Ferkó lopta el!

— Vigyázz, kedves fiam, ne gyanúsíts senkit elhamarkodva.

— De én most már bizonyos vagyok benne! De kerüljön csak a szemem elé! . . .

— Megtiltom, hogy pusztán gyanura bántani merjed azt a szegény fiút. Én jól ismerem a szüleit, azok igen derék, becsületes emberek, ha szegények is. És nem hiszem, hogy fiok ily csuf tette képes volna. Előbb még keresd gondosan.

— Már kerestem mindenütt, de hasztalan. Oh, én nem gyanakodom vaktában! Más senki sem volt a szobámban s mikor tegnap visszatértem hozzá, egyszerre igen hetykén kezdett beszélni, hogy majd lesz neki pénze.

Aladár nem engedte kivenni a fejéből, hogy Ferkó volt a tolvaj s a mama is titkon körülbelől elhitte, mert másképp nem tudta megmagyarázni a dolgot. De azért mégis megtiltotta Aladárnak, hogy akárkinek is szóljon a dologról, amíg bizonyosabbat meg nem tud.

Aladár meg is ígérte, hogy hallgatni fog és amikor ezt ígérte, őszinte is volt szándéka, bár föltette magában, hogy majd számol még ezért Ferkóval. Arra nem gondolt, hogy hiába minden jó szándék annál, aki kevélységet és gyűlölséget táplál a szívében.

Boszusan ment as iskolába, hol már többi pajtása várta. Mind elhozták a pénzi- és beiratkoztak az ivre s mindnyájan csodálkoztak, hogy maga Aladár még nem írta föl a nevét. De nem szóltak, mert azt hitték, hogy Aladár majd utóljára írja be saját nevét, mert ugy is ő a pénztárnok.

Nemsokára belépett Ferkó is és miután letette könyveit, egyenesen Aladár-hoz lépett.

— Irj be engemet is, itt a pénz! mondá.

Aladár meglepetve nézett Ferkóra, ki csakugyan egy ujdonatuj forintost nyujtott feléje. Nem volt joga visszautasítani, elővette tehát az ivet, melyen már öten voltak följegyezve.

— Még csak öten vannak? szólta Ferkó. És te magad még nem iratkoztai be?

Ferkó e szavakat egészen nyugodtan és minden rosz szándék nélkül mondta; de Aladár, kibén forrt a méreg, arra magyarázta, hogy Ferkó gunyolni akarja. Sértő hangon felelé tehát:

— Én még nem iratkoztam be, mert eltűnt a pénzem. Én pedig nem találok olyan könnyen pénzt, mint te.

— Nem értem. Mit akarsz ezzel mondani? kérde Ferkó meglepetve. Én atyámtól kaptam.

— Igen? Nagyon szép! Csakhogy én sem vagyok ám olyan ostoba; tudom jól, hová tűnt el tegnap az én forintom. Talán jobb is lesz, ha a magam nevét irom be a tied helyett, mit gondolsz?

Ferkó elsápadt, majd ismét lángvörös lett és hevesen kiáltá:

— Talán bizony azt akarod mondani, hogy én loptam el a pénzedet? Mit? Próbáld szemembe mondani, hogy tolvaj vagyok!

— Hát mondom is, pattant ki Aladár.

Már-már egymásra akartak rohanni, a többi fiuk is odatódultak s nem sok hiányzott, hogy nagy verekedés nem támadt; de épen ekkor lépett be a tanító és szigoruan kérde:

— Micsoda lárma ez? Min czivakodtok?

— Aladár azt mondja, hogy elloptam a pénzt; az pedig nem igaz, mert atyámtól kaptam.

— Meglehet, hogy atyjától is kapott, de az én pénzemet más nem vihette el.

Mindakét fiu hevesen kezdett beszélni, míg a tanár csöndet nem parancsolt s aztán annak rendje és módja szerint ki nem kérdezte őket. Mikor Aladár elbeszélte Ferkó tegnapi látogatását s miképen tűnt el ugyanakkor a pénz, mindenki, még a tanár is neki adott hitelt s Ferkó jól látta, hogy őt valamennyien tolvajnak tartják. De a tanár nem itélt rögtön, hanem így szólta:

— Majd később jobban megvizsgáljuk ezt a dolgot s aki hibás, az nem vesz részt a kirándulásban. Most lássunk a leczkéhez!

Aladárnak is, Ferkónak is még soha sem tűnt fel oly hosszúnak a leczke-óra; szerencséjük volt, hogy egyőjüknek sem köllött felelni, mert bizony csunyán bele-sültek volna. Ferkót bántotta a szégyen, hogy őt így az egész iskola előtt csuffá tették, tolvajnak nevezték, Aladár meg egyrészt boszankodott saját magára, hogy

megszegte a mamájának tett ígéretet, de másrészt forrt benne a harag, s ha már egyszer ennyire jutott a dolog, szeretne volna Ferkóval amugy igazán elvégezni a számadását.

Mikor a leczkének vége lett, a tanító így szólt a két fiuhoz:

— Ti most menjetek haza, majd én gondoskodom, hogy az a dolog tisztába jöjjön.

De már hiába beszélt, mert Aladár az ő haragjában és kevélységében nem hallgatott többé az okos szóra. Ferkó szépen lassan haza felé ballagott s amint egy csöndes utczába ért, ahol kevés ember járt, hirtelen ott termett mellette Aladár és így szólt:

— Azt mondom még egyszer, add vissza a pénzemet, ne várd be, míg a tanító ur kéri számon, mert akkor majd kicsapnak az iskolából, jól tudod.

— Mondtam már, hogy a te pénzed nincs nálam. hozzá se nyultam, hallgass tehát már egyszer ezzel a beszéddel. Menj tovább!

— De nem megyek, míg ide nem adod a forintomat. Nálad van, add ide!

— Ami nálam van. atyámtól kaptam s most már nem is megyek a ti mulatságtokra. Menj Isten hírével, hagyj nekem békét.

— Jól van, ha szép szerivel nem adod, hát majd meglátjuk ki az erősebb!

Ezzel Aladár megragadta Ferkót s birkózni kezdtek. Körülbelől egyformán erősek voltak s ugyancsak keményen viaskodtak; nem volt közel senki, aki elválasztotta volna őket. De Aladár mégis ügyesebb volt s egyszerre gáncsot vetett

a Ferkó lábának úgy, hogy Ferkó hirtelen hanyatt esett s feje nagyott koppant a fagyos földön. Vér patakzott ki fejéből s eszméletlenül terült el a földön.

Aladár egy pillanatig meredten bámult Ferkóra s nem akarta elhinni, amit saját szemével látott.

— Kelj fel no . . . nem bánom, hagyjuk abba, mondá akadozva.

Ferkó abba is hagyta, annyira, hogy meg sem mozdult. Aladár mindinkább sápadozott s rettegés fogta el.

— Csak nem öltem meg! Istenem! mit tegyek! mormogá kétségbeesetten.

Letérdelt Ferkó mellé, hóval borogatta a sebét s aggódva nézett körül, nem lát-e valakit, aki segíthetne. De senki sem volt közel s Aladár már épen arra gondolt, hogy valamelyik szomszéd házba fut segítségért, midőn Ferkó végre fölnyitá szemeit és megmozdult. Hamarjában nem tudta hol van, mi történt vele s csodálkozva nézett körül; de amint Aladárt megpillantá, rögtön eszébe jutott minden s lábra állt.

Aladár zavartan állt ott s alig tudta, mit mondjon és mi t tegyen. Végre akadozva megszólalt.

— Bocsásd meg . . . ezt nem akartam . . . nagyon sajnálom. Támaszkodjál reám, majd haza kísérlek.

— Köszönöm, majd csak haza jutok magam is, felelé Ferkó.

— No . . . ne haragudjál . . .

— Nem haragszom, szólt Ferkó szomoruan. Hiszem, hogy majd ha kiderül a dolog, magad leginkább fogod bánni, hogy oly csuf vádat mondtál ellenem.

Ezzel Ferkó lassan haza ballagott. Aladár sokáig nézett utána s látta, hogy a szegény fiu sokszor majd összerogy, úgy tántorog. Szeretett volna utána menni, de aztán mégis csak hazafelé fordult, csakhogy éppen nem volt magával úgy meg-

elégedve, mint reggel, mikor föltette magában, hogy majd megadja ő Ferkónak. Most már megadta neki, Ferkó bizonyosan beteg lesz belé, és hátha mégis igazságtalanul bántotta? Ferkó utolsó szavai folyton a fülében csengtek, de még igye-

»JAJ BE NEHÉZ!« (Lásd a 84. lapon.)

kezett elhítni magával, hogy Ferkó csupa konokságból tagadta még véresen is a lopást.

Leverten ment be a házba s mamája, ki azt hitte, hogy még mindig az elveszett pénze miatt busul, e szavakkal fogadta:

— Lásd, fiam, jó hogy intettek, ne gyanusítsd azt a szegény becsületes fiút.

Megtaláltuk a pénzt s magad voltál az oka, hogy tegnap hamarjában rá nem találtál.

— Mit? Megtalálták? Lehetetlen! kiáltá Aladár elképedve.

— De igen, megtaláltuk. Nem hagytad az asztalon, hanem mikor tegnap hivatalak, a zsebedbe dugtad, annak a kabát-

nak pedig, mely tegnap rajtad volt, lyukas a zsebe s a pénz a bélés közé csuszott. Ma a szobaleány észrevette és a pénzt is megtalálta. Lásd, milyen jó, hogy elharmarkodva nem vádaskodtál a szegény Ferkóra.

Aladár jó ideig csak bámult anyjára, aztán sirva fakadt. Mert ha kevélysége rosra ragadta is, jó szívű fiu volt s őszintén megbánta tettét. Könnyezve vallotta meg mamájának, ki igen elszomorodva hallgatta s így szólt:

— Ezt jóvá kell tennünk! Jöjj velem!

Azonnal elmentek Ferkóékhoz. A szegény fiut ágyban fekvé találták, s épen ott volt az orvos, ki azt mondotta, hogy Ferkó legalább két hétig fog feküdni. Aladár zokogva kért bocsánatot s a jó fiu szeliden így felelt:

— Oh, nem haragszom . . . tudtam én, hogy ki fog derülni.

Ezután Aladár minden szabad idejét ott töltötte a beteg Ferkó mellett s mikor ez fölgyógyult, a legjobb barátok lettek, mert Aladár belátta, hogy senkit sem szabad megvetni, lenézni külseje vagy szegénysége miatt, mert az egyszerű külső alatt nemes szív lakhatik.

A BÁTOR ÖRZSIKE.

(Képpel a czimlapon.)

NINCS szebb, mulatságosabb,
Mint ugrálni a szobában!
Csakhogy aztán az ember
Bizhassék is a lábában.

Laura meg az Örzsike
Hol egyedül, hol karöltve
Ugrálgatnak, repülnek
A padkáról le a földre.

»Lám, én nagyobbat tudok!«
Mondja Laura Örzsikéhez.
»Könnyű dolog!« mond Lajos,
»A hosszabb láb többet végez.

Ámde a csepp Örzsikétől
Elismerést érdemel,
Hogy ő, piczinyke létére,
Általán ugrani mer!

BIKAVIADAL.

(Képpel 88. — 89. . lapokon.)

HAJDANÁBAN, több mint kétezer esztendővel ezelőtt, már kedves mulatságuk volt az embereknek a czirkusz. Csakhogy akkor ez nem olyan ártatlan mulatság volt, mint most; akkor a népvéres játékokban találta gyönyörűségét; különböző fenevadakat: oroszlánt, tigrist, vad bikát bocsátottak a czirkuszba s az erre ítélt foglyoknak a vadállatokkal kellett küzdeni s persze legtöbbször a fenevad tépte szét a szerencsétlen embert. Végre azonban, mikor a kereszténység elterjedt, egy bátor és nemes szívű szerzetes a római császár elé lépett és meggyőzte, hogy nagy bűn és kegyetlenség az embereket csupa mulatságból vadállatokkal széttépni. A császár tehát megtiltotta az ilyen fajta mulatságot.

Azó emberek len mulat egy orszá mindig sz mes mula országban

A sp hiresek. folynak, san vann veszedele dig erős e kerítésb hatalmas ják e czé sem élte szólván v

Mik a bikát fogság m jár körvi viadorok mint aki tokkal; a jószántál terségük állattal.

Fér a bika fe kezdik r dárdákát állat iszo de ügyes sik viado tatja a t neki ron a lovast, nyeik rá a bős á sebből v matador egyenes állatot.

A v baj nélk

Azóta lassanként szelidültek is az emberek szokásai és a többi efféle kegyetlen mulatságok is mind megszűntek. Csak egy ország van még mai nap is, ahol még mindig szokásban van egy véres, veszedelmes mulatság s ez a bikavidal Spanyolországban.

A spanyol bikaviadalok régi idők óta hiresek. A viadalok nagy czirkuszban folynak, melyben a nézők számára magasan vannak készülve az ülőhelyek, hogy veszedelem ne érhesse őket, azonfölül pedig erős kerítés is van a czirkus közepén s e kerítésbe bocsátják be a vad bikát. A leg-hatalmasabb, legerősebb bikákat választják e célra, olyanokat, melyek még soha sem éltek békén istállóban, hanem ugyszólván vadul nőttek fel.

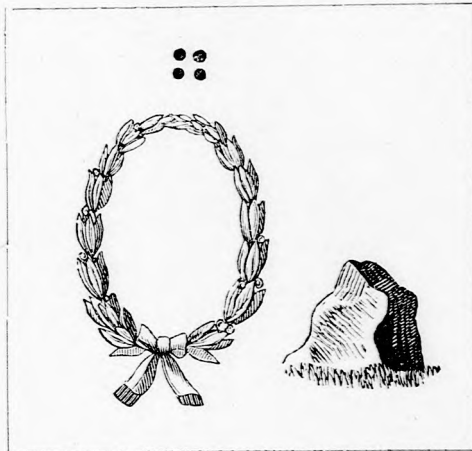
Mikor az előadás ideje megérkezett, a bikát beeresztik a kör közepére s a fogság miatt már is dühös állapotot kapálózva jár körül. Csakhamar megjelennek a viadorok is. Ezek nem afféle elítelt rabok, mint akik hajdan küzdöttek a vadállatokkal; a spanyol bikaviadorok a maguk jószántából vállalkoznak veszedelmes mesterségükre s büszkén vivnek meg a vadállattal.

Fényes öltözetben, bátran közelednek a bika felé. Először fúrge, fiatal viadorok kezdik meg a harcot azzal, hogy kurta dárdákat dobznak a bikára. A megsebzett állapotú szőnyeg bömbléssel fordul ellenük, de ügyesen félreugranak s ekkor egy másik viador lóhátról hosszú lándsával folytatja a támadást. A bika ennek is dühösen neki ront; de ha már nagyon szorongatja a lovast, az ifjak előugranak és vörös köpenyeik rázogatóásával maguk felé ingerlik a bösz állatot. Mikor a bika már számos sebből vérzik, előlép végre a főviador, kit matadornak, azaz öllőnek hívnak és hosszú egyenes karddal leszurja a megkinzott állatot.

A viadal azonban nem mindig megy baj nélkül végbe, a bika felökleli a lovat

és a viadorokat is, kik néha életökkel lakolnak. Ezért a mivelt emberek kárhoztatják is ezt a véres és kegyetlen mulatságot, melyet bizonyosan nem sokára Spanyolországban is el fognak törölni.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 4-ik számában közölt tréfás képrejtvény megfejtése:

„Téli nadrág.“

Helyesen fejtették meg: Reiner Gyula, Gutman Leó, Zsarnóczay Erzsi, Lazarsfeld Gusztika, Held Elemér, Tenner Gizella, Fried József, Simonyi Ilona, Németh Aranka, Hirsch Anna, Lujza és Sebő, Németh Béla, Neuhold Géza, Berthóty Károly, Balla Kálmán, Beer Klótild, Puky Gyula, Demetzky Aranka, Bogyo Ilona, Rétyay Sándor, Kolossa Kálmán, Ferencz Géza és Imre, Ortutay-Czédly Károly, Matolay Ida, Berger Sándor, Török Géza és Gyula, Sztempák Jenő, Schön Gizella, Zakó Emma, Schön Tivadar, Stein Rikhard, Wieland Olga és Arthur, Jaczkó Pali, Auer Imre, Mihálka Ilonka és Zoltán (jövőre sajátkezü írástokat várom F. b.), Mór Margit, Strasser Aladár és Ottó, Horváth Gizella, Gerlóczy Gyula, Jakobei László, Lillin Károly, Fürst Ödön és Izidor, Fekete Ödön és Pál, Schuhmayer István és Nándor, Auer Albert, Ellmann Elvira és Anna, Psik Andor, Bickel Angela és

Iren, Fischer Iren és Oszkár, Jurenák Vilma, Kralovszky Szerafin, Epstein Sándor, b. Gudenus Géza és Ervin, Goldmann Ernő, Paulovics Amália és Reicher Irma, Brüll Terka és Olga, Braun Anna, Brüll Zsófia, Stern Sándor, Dapsy Viktor és Vilmos, Adler Ernésztné, Kovács Dezső, Dienes Károly és Gábor, Marcekényi Emil és Ottunár, Burger Ernő, Bogyay Kornél, Pongrácz Géza és Károly, Szászy József, Klein Gyula és Adolf, Schlesinger Etel és Aladár, Schön Lina, Bruszt Adolf és Ignác, Csávósy Melanie, Gizella és Náci, Mendl Hermin és Jakab, Fest Géza, Bedő Béla, Fesztl Nándor, Kolos Ernő, Schlesinger Rezső, Klein József, Pfeffer Ernő, Várady Emilia és István, Reich Róza és Oszkár, Bálint László, Tóth Ákos, Drexler Kornélia, Eichenwald Laura, Janka és Sándor, Ungar Géza és Dezső, Horváth Elek, Beer Gyula és Lajos, Vicszián Antal és Elek, Szászy Anna és Antal, Ringer László, Düringer Hermin, Káplár Ida, Teitlbaum Arthur, Korbuly Imre, Horváth Margit és Ida, Pálffy Zsuzsa és Pista, Badics Ilona, Ungar Lujza, Polakovics Ernő, Goldhammer Jenő, Straszburger Malvina, Olivia és Emil, Platthy Vilma, Ramharter Magdolna, Hirsch Margit és Alfréd, Jaulusz Gyula és István, Szobotka Paula, Balogh Matyókó, Zillezer Károly, Balogh Izabella, Károly Mariska és Zsiga, Blaskovits Ernő, Frühzeitig Gábor, Kohn Géza, Steiner Lajos, Hollós Dezső, Steiner Klára, Bódogh Albert, Dussich Janka, Sebastiani Hortense, Burger Lujza, Nagy Margit, Pfeffer Erzsé, Balzsay Anna és József, Tóth Miczi, Barach Leontine és Sarolta, Pap Marika, Szontagh Vilma, Malonyay Irma, Salzer Eugénia, Horváth Hajna (?), Mária és Zoltán, Simonics Géza, Péchy Anna, Schaffer Mariska, Héder testvérek, Reich Jennike, Doroghy Kornélia, Nagy Hermin és Lajos, Faragó Pista, Reich Vidor és Aladár, Rónay Misike, Scherer Anna és Béla, Israel Lipót, Hirsch Giza, Scipiadés Dezső, Róth Sándor, Fuchs Margit, Boschán Károly, Geőcze Panni, Elekes Pál, Herzog Margit, Jankó Gyula és Béla, Dózsa Dániel, Minich Samu, Simkó Aladár, Berger Lila és Teréz (nem pedig »Lila és Teréz Berger.« mert így németül van F. b.), Homa Gabriella, Roszner Aladár és Pista, Neuschlosz Jéki és Lotti, (mektek is szól, amit Berger Lilának és Teréznek izenek, F. b.), Bálint Lajos, Adriányi Irénke, Moskovitz testvérek, Brokes Mariska és Bózsí, Karpeles Sándor, Brankovics Erzsébet és Vilma, Csukássy Jenő, Bokros Gizella és Ádám, Rónai Jenő, Szenkovits Irma, Ihász Sarolta és Irma, Weisz testvérek, Steiner Elvira, Dienes Lenke, Schwendenwein Ilona, Toldy Zoltán, Szébeny Mari, Weisz Feri, Friedmann Gyula, Back Berta, Iren és Jenő, Wanka Feri, Spitz Dolfi és Bergel Dani, Nagy Zoltán, Feldmann Janka, Spitz Zsiga és Izidor,

Győry Tibor, Raisz Aladár, Lederer Katalin, Krón József, Koller Ilonka, Kohn testvérek, Szlávik Mariska, Lang Ernő, Reichenfeld Frida, Fodor Antika, Liphthay Béla, Hecht Emil, Modern Olga és Alfréd, Cserna Karolin, Schönfeld Berta, Csoppey Jánoska, Falkenheim Józsa, Bleyer Gyula és Arnold, Günther Vilma, Kirkorovits Ilona és Zseni, Haimrikffy Béla, Babinetz Berta, Gaál Sándor, Horváth Dezső, Záborszky Rózika, Szily Margit, Weisz Ödön.

*

A »KIS LAP« XVIII. köt. 4-ik számában közölt szőrejtvény megfejtése:

„Vasárnap“.

Helyesen fejtették meg: Fried József, Held Elemér, Lázársfeld Gusztika, Gutman Leó, Berthóty Károly, Puky Gyula, Réta Sándor, Wieland Olga és Arthur, Auer Imre, Mihálka Ilonka és Zoltán, Lillin Károly, Fürst Ödön és Izidor, Auer Albert, Bickel Angela és Iren, Epstein Sándor, Brüll Zsófia, Dapsy Viktor és Vilmos, Csávósy Melanie, Gizella és Náci, Mendl Hermin és Jakab, Pfeffer Ernő, Ungar Géza és Dezső, Horváth Elek, Beer Gyula és Lajos, Horváth Margit és Ida, Szobotka Paula, Zillezer Károly, Kohn Géza, Steiner Lajos, Frühzeitig Gábor, Steiner Klára, Balzsay Anna és József, Barach Leontine és Sarolta, Horváth Hajna, Mária és Zoltán, Péchy Anna, Héder testvérek, Nagy Hermin és Lajos, Horvát Pista és Andor, Reich Vidor és Aladár, Hirsch Giza, Róth Sándor, Jankó Gyula és Béla, Minich Samu, Simkó Aladár, Roszner Aladár és Pista, Neuschlosz Jéki és Lotti, Bálint Lajos, Csukássy Jenő, Szenkovits Irma, Szébeny Mari, Weisz Feri, Wanka Teri, Feldmann Janka, Bálint László, Raisz Aladár, Lederer Katalin, Krón József, Liphthay Béla, Modern Olga és Alfréd, Szily Margit, Haimrikffy Béla.

*

A »KIS LAP« XVIII. köt. 3-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Jaulusz Gyula és István, Hirsch Margit és Alfréd, Horváth Margit és Ida, Korbuly Imre, Reiner Sándor, Károly, Mariska és Zsiga, Blaskovits Ernő, Siska Erzsike, Nagy Margit, Pfeffer Erzsé, Barach Leontine és Sarolta, Malonyay Irma, Péchy Anna, Héder testvérek, Horvát Pista és Andor, Faragó Pista, Reich Vidor és Aladár, Scherer Anna és Béla, Elekes Pál, Karpeles Sándor, Stein Rikárd, Tóth Ákos, Fodor Rózsi, Csoppey Jánoska, Falkenheim Józsa, Weisz Ödön.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1880. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.